

Sygn. akt III CSK 203/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa A. M.  
przeciwko J. S.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 27 marca 2019 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Okręgowego w N.  
z dnia 20 grudnia 2017 r., sygn. akt III Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda A. M. od wyroku Sądu Okręgowego w N. z dnia 20 grudnia 2017 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Oparcie wniosku na przyczynie kasacyjnej z art. 398<sup>9</sup> § 1 punkt 4 k.p.c., jak to uczynił powód, wymaga wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia skonkretyzowanych przez skarżącego przepisów prawa materialnego lub procesowego, które ma charakter rażący, jest widoczne na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez potrzeby głębszej analizy łączącego strony stosunku prawnego oraz adekwatnych do niego norm prawa materialnego, które to naruszenie doprowadziło do wydania orzeczenia w oczywisty sposób wadliwego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej, opartej na podstawie naruszenia art. 415, 444 i 445 k.c. przez błędne oddalenie powództwa o zadośćuczynienie i odszkodowanie za niewłaściwe, zdaniem powoda, leczenie stomatologiczne powoda przez pozwanego lekarza stomatologa, skarżący argumentował, że skarga jest oczywiście uzasadniona, albowiem cyt. „zdarzenie, w wyniku którego powód uzyskał nieprawidłowe leczenie jest przesłanką powstania roszczenia na tej

podstawie jest wina – zarówno umyślna, jak i nieumyślna – sprawcy naruszenia, a zawinione naruszenie prawa pacjenta jest oczywistym zarazem naruszeniem jego dobra osobistego, za które należy się odpowiednie odszkodowanie i zadośćuczynienie”.

Uzasadnienie zarówno wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jak i podstaw kasacyjnych, sprowadza się w istocie do kwestionowania przez powoda obszernej i szczegółowej oceny przez Sąd drugiej instancji dowodów, przeprowadzonych przed Sądem Rejonowym oraz przed Sądem Okręgowym w ramach uzupełniającego postępowania dowodowego uwzględniającego wnioski apelacyjne powoda w zakresie zeznań zawnioskowanych przez niego świadków oraz ustnej opinii uzupełniającej biegłych sądowych, a także poczynionych na tej podstawie ustaleń, stanowiących podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku. Skarżący polemizuje we wniosku o przyjęcie skargi z oceną materiału dowodowego oraz ustaleniami, które stały się podstawą subsumcji, prowadzącej do oddalenia jego roszczeń z braku podstaw faktycznych i prawnych do zasądzenia dochodzonych kwot, przedstawiając własną, alternatywną wersję wydarzeń, mającą przekonać o zasadności roszczeń. Należy jednakże przypomnieć, że stosownie do art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c., w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany tymi ustaleniami, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c.). Oparte na wskazanych przesłankach twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie spełniło zatem przyjętych w orzecznictwie wymagań wykazania czwartej przyczyny kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.